

Arrest

nr. 174 724 van 16 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X
2) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 september 2013 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. LYS, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 augustus 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 4 juli 2013 wordt de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag worden de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.08.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

Informeert ik u dat deze aanvraag onontvankelijk is.

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 08.07.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van V. T. K., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

T., D. geboren te Krivenik op 19.05.1967, nationaliteit Kosovo

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van V. T. K., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

T., H. geboren te Shkup op 18.02.1971, nationaliteit Kosovo

+ minderjarige kinderen:

T., B., geboren te Krivenik op 06.10.1997

T., B., geboren te Krivenik op 04.01.200

T., B., geboren te Krivenik op 05.08.2005

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, betogen de verzoekende partijen als volgt:

“(…) articles 9 ter et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ; erreur manifeste d'appréciation ;

- article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Concernant les problèmes médicaux invoqués par la requérante, la partie adverse, se référant à l'avis du médecin-fonctionnaire du 8 juillet 2013, conclut que la requérante n'est pas atteinte par une affection représentant une menace directe pour sa vie et que le traitement de sa maladie ne requiert pas de mesures urgentes sans lesquelles ces maladies constitueraient un risque vital immédiat.

Ce faisant, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation et viole l'article 9 ter de la Loi.

Il y a lieu de noter que cette erreur manifeste d'appréciation a pour conséquence une violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

En effet, le médecin-fonctionnaire ne conteste pas que la requérante souffre de dépression et que cette dépression est due à un traumatisme subi dans son pays d'origine.

Ce traumatisme ayant été subi dans son pays d'origine, il est évident que le médecin-fonctionnaire devait en tenir compte dans l'examen de la gravité de la maladie.

Votre Conseil a en effet déjà jugé que :

« Le Conseil relève toutefois que, dans leur demande d'autorisation de séjour, les requérants faisaient valoir notamment, certificat médical à l'appui, que la première requérante ne pouvait voyager vers son pays d'origine « en raison d'un équilibre émotionnel mauvais qu'un retour sur les lieux du traumatisme ne ferait qu'aggraver argument qui n'est aucunement rencontré par la décision entreprise qui se limite à

faire état de la disponibilité et de l'accessibilité du traitement médicamenteux et du suivi médical requis au pays d'origine.

Le Conseil rappelle, à cet égard, que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Dès lors, en prenant la décision attaquée, sans rencontrer cet élément figurant dans la demande d'autorisation de séjour, la partie défenderesse n'a pas suffisamment et valablement motivé sa décision.
» (CCE, arrêt n°72.652 du 23 décembre 2011)

Cet enseignement s'applique mutatis mutandis en l'espèce.

Ce défaut de motivation révèle la commission d'une erreur manifeste d'appréciation dans le chef de la partie adverse dès lors qu'il est évident que son état de dépression serait fortement aggravé en cas de retour dans son pays d'origine.

Cette insuffisance dans la motivation de la décision querellée révèle une erreur manifeste d'appréciation commise par la partie adverse et par conséquent une violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Il ressort des considérations qui précèdent que le moyen est fondé. (...)

2.1.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het advies van de arts-adviseur die de medische elementen die voor eerste verzoekende partij werden aangevoerd op 8 juli 2013 heeft onderzocht en daarop concludeerde dat *“Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene heeft, en zelfs onbehandeld is er geen risico voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.”* Derhalve, zo besluit de verwerende partij in de bestreden beslissing, blijkt uit het voorgelegde medische getuigschrift dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de eerste bestreden beslissing volledig gesteund heeft op het advies van de arts-adviseur, dat moet worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de eerste bestreden beslissing.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partijen betwisten niet dat zij in het bezit werden gesteld van dit advies en tonen verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.1.4. Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 juli 2013, dat zich in het administratief dossier bevindt en waarop de bestreden beslissing is gesteund, luidt als volgt:

“T. H. (R.R.: 071021864430)

Vrouwelijk

nationaliteit: Kosovo

geboren te Shkup op 18.02.1971

Artikel 9ter §3 – 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 22.08.2011.

Uit het medisch getuigschrift SMG d.d. 8/8/2011 (dr. Rogiers) en de bijlagen d.d. 11/8/2011 (Dr. De Boever) mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor het leven of de fysieke integriteit. De beschreven pathologieën, problemen en klachten van chronische reactionele depressie en chronische pijn, zijn niet van dien aard dat ze een ernstig risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De beschreven chronische problematiek is niet beïnvloedbaar door medicamenteuze therapie, waarop deze niet beantwoordt. De voorgeschreven therapie is louter symptomatisch en derhalve niet levensnoodzakelijk of van enige invloed op dit chronisch probleem zelf.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene heeft, en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.1.5. Verzoekende partijen menen dat er een appreciatiefout voorligt omdat de arts-adviseur niet ontkent dat eerste verzoekende partij lijdt aan een depressie en dat deze depressie haar oorzaak vindt in een trauma opgelopen in het herkomstland. De arts-adviseur had met dit feit rekening moeten houden.

2.1.6. Uit lezing van het medisch advies van de arts-adviseur blijkt echter dat deze de mening is toegedaan dat de problematiek van eerste verzoekende partij niet beïnvloed wordt door medicamenteuze therapie en dat de voorgeschreven therapie louter symptomatisch is en niet levensnoodzakelijk is of van enige invloed is op het chronisch probleem zelf. Derhalve meent de arts-adviseur dat een terugkeer naar het herkomstland geen enkele pejoratieve invloed heeft op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand en is er zelfs onbehandeld geen risico voor het leven noch de fysieke integriteit, noch op een onmenselijke of vernederende behandeling. Gelet op deze beoordeling maken verzoekende partijen dan ook niet aannemelijk hoe het feit dat het trauma zich heeft voorgedaan in het land van herkomst, tot een andere beoordeling had kunnen leiden. Immers ontkennen zij niet dat de behandeling die eerste verzoekende partij thans krijgt louter symptomatisch is en geen invloed heeft op het chronische probleem zelf zodat een terugkeer geen pejoratieve invloed heeft op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand. Uit de door eerste verzoekende partij

voorgelegde medische verslagen kan evenmin afgeleid worden dat het loutere feit dat het trauma zich heeft voorgedaan in het herkomstland maakt dat een terugkeer de medische toestand zal verergeren. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad – daargelaten de vaststelling dat in een continentale rechtstraditie deze rechtspraak geen precedentswaarde kent – is dan ook niet dienstig nu verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat het daarin gestelde transponeerbaar is naar onderhavige zaak.

2.1.7. Verzoekende partijen maken, gelet op het ontbreken van enig element dat wijst op ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat, in het land waarnaar eerste verzoekende partij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

2.1.8. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“(…) Deuxième moyen pris de la violation de : quant aux ordres de quitter le territoire -articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs -articles 7, 9 bis et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers concernant l'obligation de motivation des décisions prises en vertu de cette loi ;

-l'erreur manifeste d'appréciation ;

-du devoir de prendre en considération tous les éléments de la cause comme composante du principe général de bonne administration.

Force est de constater que la partie adverse a fait une application automatique de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 75§2 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981.

En effet, sans examiner pour le moindre la situation personnelle des requérants, la partie adverse a pris un ordre de quitter le territoire à leur rencontre.

Or, dans vos arrêts rendus en assemblée générale le 8 septembre 2011, Votre Conseil a rappelé que :

« Comme cela a été constaté ci- dessus, cette compétence exercée par le ministre ou son délégué n'est pas une compétence liée. Le ministre ou son délégué peut par conséquent apprécier de donner ou non un ordre de quitter le territoire à l'étranger qui tombe dans les cas visés à l'article 7, alinéa 1er, l° à 11°, de la loi du 15 décembre 1980. » (arrêt n°66.328)

Il ressort de cet enseignement que la partie adverse avait le choix de prendre un ordre de quitter le territoire et qu'il lui revenait de motiver les ordres de quitter le territoire en conséquence.

En effet, la motivation de la décision attaquée ne permet pas de déterminer si la partie adverse a tenu compte du fait que les requérants avaient introduit une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980.

La preuve de l'introduction de cette demande est apportée par le biais des pièces 3 et 4.

Il appartenait à la partie adverse de tenir compte de ces éléments et de motiver les ordres de quitter le territoire à cet égard.

La partie adverse étant restée en défaut de le faire, force est de constater que les ordres de quitter le territoire sont insuffisamment motivés et révèlent une erreur manifeste d'appréciation de la partie adverse dès lors qu'elle est restée en défaut de tenir compte de tous les éléments de la cause.

Le fait que la partie adverse n'avait peut-être pas encore été mise en possession de la demande d'autorisation de séjour n'énerve en rien ce constat dès lors qu'elle avait été introduite précédemment à la décision attaquée auprès de l'administration communale compétente.

En effet, le Conseil d'Etat a jugé que :

« Considérant que l'arrêt ne tient pas pour non établi l'envoi, par la requérante, le 16 ou le 17 avril 2007, d'une demande d'autorisation de séjour au bourgmestre de Schaerbeek; que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître l'article 149 de la Constitution, en déduire que l'administration n'avait pas à y répondre au seul motif qu'elle n'en avait pas connaissance, la partie adverse en ayant été saisie par l'organe de la commune » (CE, arrêt n° 188.696 du 10 décembre 2008)

Partant, il ressort des considérations qui précèdent que le moyen est fondé. (...)

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die

aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen.

In de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten wordt als volgt gemotiveerd: "*Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980: 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.*". Verzoekende partijen betwisten dit niet. Zij maken dan ook niet aannemelijk als zou de verwerende partij ten onrechte artikel 7 van de vreemdelingenwet hebben toegepast.

Verzoekende partijen menen evenwel dat de verwerende partij rekening had moeten houden met de in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangevoerde argumenten. Deze aanvraag zou op 3 juni 2013 ingediend zijn bij de gemeentelijke diensten. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verzoekende partijen dergelijke aanvraag hebben ingediend. Zij leggen thans wel bij het verzoekschrift deze aanvraag voor alsook een bewijs van aangetekende zending. Daargelaten de vraag of het bewijs van aangetekende zending effectief slaat op het indienen van voormelde aanvraag, maken verzoekende partijen met hun betoog niet aannemelijk dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten niet afdoende gemotiveerd zijn met verwijzing naar de daarin opgenomen wettelijke grond en feitelijkheden. Zij maken immers niet aannemelijk waarom de in de aanvraag ingeroepen elementen – met name het gegeven dat eerste verzoekende partij ziek is en waarover de verwerende partij reeds standpunt heeft ingenomen voor het treffen van de bevelen om het grondgebied te verlaten alsook het gegeven van hun integratie – de verwerende partij zouden moeten verhinderd hebben over te gaan tot het treffen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. De Raad wijst er daarnaast op dat het louter indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet maakt dat de verzoekende partijen plots wettig verblijven op het grondgebied en de verwerende partij verhindert vast te stellen dat zij zich illegaal op het grondgebied bevinden en derhalve een bevel om het grondgebied aflevert.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden bevelen op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER